53e jaar. — Nr 150.

Zaterdag, 15 December 1906.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÈE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 15 DECEMBER.

De personen die een ABONNEMENT nemen aan den *Postrijder* voor het jaar 1907, zullen het blad **kosteloos** ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.

DE GEABONNEERDEN, die den POSTRIJDER niet regelmatig zouden ontvangen, worden verzocht er ons onmiddelijk kennis van te geven.

VAN ALLES WAT.

EEN ERNSTIG WOORD. — Een Fransche publicist, roept zijne landgenooten toe :

SLAAT OP UWE BORST !

« De vrijmetselaars willen geene processiën meer. — Vele catholieke huisvaders hebben die afgeschaft, met er niet tegenwoordig bij te zijn.

« De kruisbeelden zijn uit de scholen weggenomen. — Sinds lang hebt gij die doen verdwijnen uit uwe huizen en zalen.

« Men werpt de standbeelden der heiligen omver. — Hoe lang hebt gij de levens der heiligen uit uwe boekerijen doen verdwijnen ?

« De catechismus moet uit de scholen verdwijnen. — Sinds hoelang hebben de huisvaders verwaarloosd dezen aan hunne kinderen voor te houden ?

« Men maakt ons onredelijke en onzalige wetten. — Wie heeft onze welgevers naar de Kamers gezonden ; zijn het soms niet onbezonnen catholieken, die met de vrijmetselaars en liberalen onverdacht samenspannen ?

« Dagbladen, van alle soort en kleur, verpesten onze huizen. — Door wie worden deze soms betaald en gelezen ?

« Het heiligmaken van den Zondag verdwijnt. — Zien wij niet catholieken die de Zondagrust verdraaien in ijdele betoogingen en pleziertochten ?

« Eilaas ! hoevele catholieken bij naam, zullen bij het intreden der eeuwigheid voor hunnen rechter vol «deficit» staan !»

Landgenooten, catholieke Vlamingen, ziedaar de oorzaken der godsdienstvervolgingen die onze Fransche catholieke broeders teisteren...

Laat ons de voorvaderlijke zeden en gewoonten in eere houden willen wij niet dat het zelfde lot ons beschoren worde !

* * *

« De man is een wezen waarvan de gewoonten moeilijk veranderen, terwijl de vrouw zich aan alle omstandigheden gewent.

« Ziedaar den grond van het zedelijk verschil welk tusschen de twee geslachten bestaat. »

Zoo spreekt een Engelsch tijdschritt en het geeft de volgende proeven ervan :

De man slaat gewoonlijk geen nagel in zonder hamer. De vrouw bedient zich van het eerste het gereedste dat onder hare handen valt, vanaf den hiel harer kloefen of slaffers tot den rug van den kleerborstel.

De man schrijft op een lessenaar — of ten minste gebruikt hij al wat noodig is — als het in orde is. De vrouw schrijft op het eerste, het beste stuk papier, scherpt haar potlood met gelijk welk mes en schrijft tusschen al het rumoer van het huisgezin, den eenen keer eene pen en den anderen keer een potlood onverschilliglijk gebruikende.

De man droogt het geschrift met kladpapier. De vrouw tracht het te droogen met erop te blazen, of het blad in de lucht te zwieren of het te verbloeien bij de stoof of de lamp.

De man steekt den brief in de bus zonder dralen. De vrouw herleest het adres, verzekert haar dat de brief goed gesloten is en dat de postzegel goed aanplekt en dan werpt zij den brief hard in de bus.

De man snijdt de bladen van een nieuw boek open met een papiermes. De vrouw scheurt ze met eene haar- of hoedspeld, een stuk karto of zelfs met hare vingers.

Voor den man, « Tot wederziens ! » toont het einde van het gesprek aan en bij de vrouw is dit het begin van een nieuw gesprek, want gemeenlijk komt het eigentlijke doel van het onderhoud maar in haar gedacht op het oogenblik dat zij vertrekt.

Wij houden op met deze proeven, want wij meenen er genoeg gegeven te hebben.

Het artikel eindigde met deze woorden : « Wie is er de beste van de twee ? » Geduchte.... maar onnoodige vraag !

* * *

Men weet dat er geklaagd wordt over de groote schaarschheid van het goud in België : het is bijna onmogelijk zich nog goudstukken in ons land aan te schaffen.

Naar het nu schijnt is het goud in België in het geheel niet schaarsch, maar de Nationale Bank hoopt het op in hare kelders, in het vooruitzicht eener mogelijke opzegging der Muntconvencie. In dat geval zouden de landen, die daarvan deel maken, elk hunne zilveren vijffrankstukken uit de andere landen moeten doen weerkeeren, en de helft daarvan zou in goud moeten terugbetaald worden. Het inkas der Nationale Bank in munt zou reeds voor de zeven achtsten uit goud bestaan, en dearaan is die schaarscheid te wijten.

SLECHT GEBRUIK VAN DE TONG.

Hoe jammer dat de goede tongen zoo zeldzaam en de slechte zoo overvloedig zijn ! Waar mag dat aan liggen ? De H. Jacobus, die ons bijzonder tegen de tong waarschuwt, zal het ons leeren : « Ziet, zegt hij, de tong is een klein lidmaat, maar onvermoeid en door niemand te temmen. » — « De mensch, bevestigt de H. Augustinus, temt de wilde dieren, maar zijne tong niet ; hij bedwingt eenen leeuw en is niet meester van zijne woorden ; anderen temt hij, ja ! maar zich zelven, neen ! »

Ook zijn zij talrijk, die godvruchtige schrijvers die met den H. Gregorius van Nazianze bekennen dat het hun uiterst moeilijk valt alle ongeregeldheid der tong te vermijden. En zij zeggen luidop dat groote inspanning gevorderd wordt om tot eene volkomene beheersching der tong te geraken.

Moet ik u de feiten opnoemen waar de praters aan blootgesteld zijn ? Neen, gij kent ze genoeg. Gij weet genoeg hoe die mannen die 't altijd alleen weten te vertellen, vele woorden laten ontsnappen die tegen de waarheid, tegen de naastenliefde, tegen de ootmoedigheid, tegen den eerbied aan de oversten verschuldigd.

De tong is als de deur van de ziel. In de huizen waar de deur altijd openstaat, zooals spoorhallen en andere openbare gebouwen, daar ziet men alle slag van gemeen volk binnentreden : desgelijks worden de herten dergenen wier mond te veel opengaat, gemeenlijk gevuld met fouten en ondeugden.

Met te veel praters gaat het gelijk in den winter met eene verwarmde kamer, als men de deur te dikwijls openzet, de warmte trekt er uit. Zoo verdwijnt ook de inwendige vurigheid uit het hert dergenen die altijd den mond open hebben om te babbelen zonder reden of overleg.

In den overdreven trek naar babbelen erkennen wij wispelturigheid en uitgestortheid, en onder den vloed van woorden vermoeden wij gebrek aan zin en oordeel. Veel woorden gebruiken om weinig te zeggen, vordert geene bekwaamheid ; de kunst bestaat in veel te zeggen met weinig woorden. Evenals de geneesheeren aan de tong kunnen zien of het inwendig lichaam gezond is, zoo erkennen wij aan de tong de deugd en 't karakter der menschen. Hoe langer de tong, hoe ongunstiger ons oordeel. « 't Zijn dwazen, zegt de H. Schriftuur, die het hert op hunne lippen hebben, de verstandigen dragen hunne tong in het hert » (Eccle. XXI. 29.) 't Is dus verkeerd gerekend, als men meent dat men voordurend het woord moet voeren en over alles zijn gevoelen zeggen om een goed gedacht van zijnen persoon te geven.

Nog eene armoede voor degenen die hunne tong niet weten te bedwingen, is dat zij niemands genegenheid bezitten. Iedereen zwicht zich voor hen. Sabel en degen zijn niet zoo geweldig als slechte tongen : de wonden door deze veroorzaakt zijn zoo moeilijk te heelen als zij gemakkelijk toegebracht worden. Zij weten altijd twist en tweedracht te stoken, droefheid, rampen en verwietiging te zaaien. Is het dan te verwonderen dat iedereen er bang voor is ?

Mijnheer Ryckeman had zijn portret laten maken door eenen kunstschilder met hooge bekwamdheid en 't was ook wonderschoon gelukt. Mijnheer was er fier over. Hij had het gehangen in zijne beste kamer ; en al de vrienden die hem kwamen bezoeken, leidde hij daar binnen en toonde hun zijn portret, zeggende :

— Zie eens hoe schoon ik daar hang !

— Niet waar, zei Kobe Saul, de vriend die hem 't laatst bezocht, gij hangt daar niet goed tusschen de twee vensters ; ge moet uw portret, juist aan den anderen kant hangen, dan zal het daglicht er op vallen en 't zal veel schooner voorkomen.

— 't Geloof het ook, zei Mijnheer Ryckeman.

En als vriend Kobe weg was :

— Hij heeft gelijk, zei Ryckeman ; ik ga mij verhangen.

En Mie de meid had het gehoord ; en zij vertelde aan Belle de gebuurvrouw :

— Och ! dat is nu toch iet, zei ze, onze Mijnheer spreekt van niets anders meer dan van zich te verhangen ; het zal er door den duur nog van komen.

En Belle vertelde het voort en het gerucht liep en liep voort, en het gerucht liep heel het dorp door, dat Mijnheer Ryckeman zich verhangen had.

— Wel dat is toch iet, zei men, zoo een brave man !

En de koster zelfs kwam toegeloopen.

— Is 't toch waar ? vroeg hij.

Wel ja, het was waar : Mijnheer Ryckeman had zijn portret verhangen op een andere plaats.

Ah ! die tongen ! die tongen !

(De Boer.) E. V. D.

GEMEENTERAAD VAN TONGEREN.

Zitting van maandag 10e December 1906.

Tegenwoordig : MM. MEYERS, burgemeester, DELVIGNE en MODAVE, schepenen ; DECKERS, JACQUES, SCHAETZEN, STOFFELS, VAN ORMELINGEN, en ZEEGERS, leden.

Het proces-verbaal der vorige zitting wordt gelezen en goedgekeurd.

M. DE BURGEMEESTER geeft lezing aan den Raad van uittreksels uit het laatste verschenen nummer van den *Bulletin de la police sanitaire des animaux domestiques*.

Daaruit blijkt dat er in de negen provinciën van het land, middenpunten van muil- en pootziekte bestaan.

De provincie Antwerpen telt er twee. Er zijn er negentien in Brabant, negentien in West-Vlaanderen, zestig in Oost-Vlaanderen, dertig in Henegouwen, zeventien in de provincie Luik, drie in Limburg, en er bestaat er een enkel in de provincie Namen.

M. DE BURGEMEESTER doet opmerken dat, in tegenwoordigheid van deze statistiek, de behoedsmiddelen door de tongersche regeering uitgeschreven, zich ten volle verrecht vaardigen.

M. DE BURGEMEESTER geeft kennis aan den raad van eenen brief van M. Henri Jansen rentenier te Tongeren, die zich beklaagt over den onverdragelijken geur teweeg gebracht door de tonnen haringen die onder zijne vensters verkocht worden.

Het College zal het mogelijke doen ten einde den toestand, over denwelken M. Jansen klaagt, te doen verdwijnen.

M. DECKERS vraagt of men de haringen niet op het Vrijthof zou kunnen doen verkoopen.

M. SCHAETZEN zegt dat door de kooplieden in haringen hunne waar op de Koeimarkt te doen verkoopen, de geur door de koeiën voortgebracht misschien die van de haringen zou doen verdwijnen.

In den Dierentuin te Antwerpen is men er alzoo in gelukt den stank door de apen voortgebracht te doen verdwijnen, door koeiën neffers hun paleis te plaatsen.

M. DE BURGEMEESTER geeft lezing van eenen omzendbrief verzonden door de bijzondere commissie van electriciteit, door het gouvernement ingesteld. In dezen omzendbrief worden de nieuwe principen, in zake van electrieke verbinding uiteengezet, principen die in de nieuwe wet zullen geschreven worden welke weldra zal voorgesteld worden.

De raad gaat tot de dagorde over :

Openbare verlichting. — Vergunning. — Regie of Halve-Regie.

M. DE BURGEMEESTER zegt dat het College, na er over beraadslaagd te hebben, wel meent te doen door de aandacht van den raad te vestigen op de kwestie die een weinig uit het oog verloren is geworden.

Het College heeft het principe der electrieke verlichting gestemd en het vraagpunt der uitbating in vergunning, regie of halve-regie voorbehouden.

Het College heeft zich twee malen met M. Gilon onderhouden. Deze heeft al de vraagpunten welke het programma van zijn ontwerp uitmaken uitgelegd.

Uit het werk van M. Gilon, werk welk wij enkel kennen door het te hebben hooren allezen, schijnt te blijken dat M. Gilon eerder voor de uitbating in regie genegen is.

M. Gilon heeft beloofd een afschrift van zijn werk te verzenden aan ieder der leden van den Raad. Op dit oogenblik zijn wij nog niet in bezit van deze afschriften. Weldra zullen zij ons toekomen.

M. DELVIGNE stelt voor de stemming van den Raad over het principe der uitbating in vergunning of regie uit te stellen tot na de ontvangst van het werk van M. Gilon.

M. SCHAETZEN is van dezelfde gedachte.

M. VAN ORMELINGEN stelt voor aan M. Gilon te schrijven ten einde hem te verzoeken het afzenden van zijn werk te verhaasten.

Na opmerkingen gemaakt door verscheidene leden, wordt er beslist dat, onmiddelijk na ontvangst van het werk van M. Gilon, het College den Raad, bij hoogdringendheid, zal bijeenroepen. Deze zal alsdan tot de definitieve stemming kunnen overgaan.

2° *Algemeen plan van rechtlijning der Kruisstraat, weg van den Staat.*

M. DE BURGEMEESTER geeft kennis aan den raad van eenen omzendbrief van M. den Minister, alsook van 't nieuw algemeen plan van rechtlijning der Kruisstraat. Dit plan, na goedkeuring van den Raad, zal op het Stadssecretariaat neergelegd worden, waar de reclamaties welke er tegen zouden kunnen gemaakt worden ontvangen zullen worden.

Gelijkvormig de wet, beslist de Raad dat een onderzoek over dit punt zal geopend worden.

Er wordt beslist dat de Raad er zal op aandringen om in de verklaring van groote wegenis, van den weg van Tongeren naar Nederheim, het gedeelte weg te begrijpen gelegen tusschen de Statiestraat en de Moorepoort.

Op voorstel van M. Schaetzen wordt er beslist dat de raad zal doen opmerken dat dit gedeelte weg den Staatsweg van Tongeren naar Bilsen, achter het kerkhof, verbindt met den weg van groote buurtwegenis van Tongeren naar Nederheim.

3° *Aanvraag van M. Molave om een stuk stadsgrond te koopen, tegen zijnen eigendom, tusschen de buurtsporwegen Tongeren-Vesche en Tongeren-Corlessem.*

Na bespreking beslist de Raad dat, ten einde inlichtingen in te winnen, de Raad het stuk grond, waarvan spraak, zal gaan bezichtigen.

4° *Aanvraag van M. Rubens Michel om een gedeelte van den ouden kerkhofweg te koopen.*

De Raad beslist dat, alvorens eene beslissing te nemen, hij nieuwe inlichtingen over deze zaak moet bezitten.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 20 DECEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 188 koeien en kalveren, 191 vette varkens en 1200 magere varkens, schapen 2.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. FRANCKEN alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 13 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Volksbond St-Maternus.

Zondag 16 December aanstaande, om 4 ure namiddag,

belangrijke voordracht,

door den gunstig gekenden spreker M. RAMAEKERS, Provinciaal Raadslid, en Burgemeester te Zeelhem. ONDERWERP :

WAT KAN DE STAAT DOEN OM DEN WERKMAN GELUKKIG TE MAKEN ?

Eene gezellige verhandeling over maatschappelijke aangelegenheden.

Vrijs ingang voor de eere- en werkende leden. — Deze voordracht zal gevolgd zijn door de trekking eener belangrijke tombola.

Concordia. — Heden Zaterdag om 7 ure, juist, jaarlijksch avondmaal.

Het is met het grootste genoegen dat wij aan onze lezers mededeelen dat de ijvervolle en verkleefde Meesters van het **Sint-Jozefs Patronaat** den tweeden Kerstdag, om half acht 's avonds stipt, in de feestzaal der Concordia, eene buitengewone vertooning, ten voordeele van hun werk, zullen geven.

Op het programma staat : *Baron Onesiphore van Haïerniks Santesac*, blijspel met zang in 4 bedrijven.

Het talent en de zelfopoffering der Meesters van het Sint Jozefs Patronaat zijn van eenieder gekend. Ook kan men rekenen op eene puike uitvoering van het zeer schoone stuk welk op het programma voorkomt.

Het verheven doel welk het Patronaat beoogt verdient door eenieder aangemoedigd te worden.

Ook kunnen wij voorspellen dat op den tweeden Kerstdag de ruime zaal der Concordia te klein zal zijn.

Men zal er zich opperbest vermaken en ter zelver tijd zal men de gelegenheid hebben aan den voorspoed van een werk, verdienstelijk en uitmuntend tusschen alle, het werk van het St-Jozefs Patronaat, bij te dragen.

De prijzen der plaatsen zijn vastgesteld als volgt : Voorbehouden plaatsen, fr. 2. — Af te halen den dag der vertooning, in het lokaal « Concordia » van 10 tot 12 ure. — Eerste, fr. 1. — Tweede (tribuun), fr. 0.50.

Het groot Muzikaal en Tooneelkundig feest, verleden zondag in de feestzaal der **Concordia**, ten voordeele der Koninklijke Harmonie gegeven, heeft den allerschoonsten en meest verdienden bijval genoten.

De stukken, door de Koninklijke Harmonie, onder de behendige leiding van den talentvollen bestierder, M. D. Duysens, in de volmaaktheid uitgevoerd, werden op daverend handgeklap onthaald.

MM. Armand en Eugène Vroonen, in de weergeven der eerste partij van de tweede symphonie van Haydn, bekwamen grooten bijval, zoowel als de Heeren Pierre Delvigne en Pierre Collée door het weergeven van Puisque Mai tout en fleurs, le Récit de Pirithoüs van het Opera Ariane en la légende de la Sauge du Miracle uit le Jongleur de Notre Dame.

Eene heel bijzondere melding komt toe aan Mevrouw Petit de Lexhy die, met de grootste welwillendheid, de medewerking van haar schoon talent van zangeres aan het welgeluksken deed. Op heerlijke wijze zong zij : J'ai perdu mon Euridice, uit het Opera Orphée, la Princesse endormie en Come ragio di sol.

De vertolking der comedie *Un voyage à Boulogne-sur-Mer* was ook allerbest. Alle de tooneelspelers : MM. Jorissen, A. Vroonen, A. Froidmont, P. en H. Collée en J. Wilmots kweten zich opperbest van hunne taak en werden, herhaalde malen, geestdriftig door het talrijk publiek toegejuicht.

Kortom, het was een prachtig avondfeest dat nog langen tijd tegenwoordig zal blijven aan het geheugen van al degenen die het bijgewoond hebben.

Stad Tongeren. — De heeren slachters dezer stad zijn verzocht zich op het stadhuis alhier te bevinden zondag 16 december, om half twaalf ure, om het nazien, door de heeren veeartsen, der kalveren, die 's woensdags te Tongeren verkocht worden, met Burgemeester en Schepenen te bespreken. (Medegedeeld.)

Piringen. — Tot groot genoegen onzer schooljeugd verscheen de Groote Heilige Man, St-Nicolaas, verleden donderdag 6 December ll. onverwachts in onze school. 68 kinderen ontvingen uit de handen van den Achtbaren Heer, Bon Ch. de Rosen, onzen welbeminden Burgemeester, hunnen St-Nicolaas.

Of de kinderen genoemden Heer met blijdschap zagen binnentreden valt geen oogenblik te betwijfelen.

In name onzer kinderen bedank ik het Achtbaar Opperhoofd onzer gemeente voor zijne goedheid. Zingende en dansende trok de schooljeugd huiswaarts, tot groote voldoening van den Edelmoedigen Schenker van St-Nicolaas.

Een boer van Smisberg.
HENDRIK

St-Truiden. — VERBRAND. — Maandag avond maakte de dochter Regina van Leopold Lenaerts op den Nieuwen steenwegstraat, het vuur aan bij middel van petroel. Bij het aansteken, ontplofte de petroel. De slag was zoo hevig dat de ruiten der keuken aan stukken vlogen.

Het meisje werd erg gekwetst en naar het ziekenhuis der Zusters van Liefde overgebracht.

Borgloon. — Verleden maandag had in den Katholieken Kring de maandelijksche vergadering plaats van den Bestuurraad der Werkmanswoningen « de Loonsche Haard ». Van die gelegenheid gebruik makende bracht de fanfarenmaatschappij Sint-Cecilia eene serenade aan een harer voornaamste beschermende en eereleden, den heer advokaat Florent Deploige, provinciaal raadslid voor het kanton Borgloon, voor zijne benoeming tot ridder der Leopoldsorde. De heer Jan Grommen, voorzitter der fanfarenmaatschappij, sprak eene wel doordachte lofrede uit in dewelke hij de menigvuldig diensten herhaalt welke de heer Deploige sinds zoo lange jaren bewijst zoo aan werkman als aan ouderling en wees. Hij deed uitschijnen hoe de nieuwe Ridder zijne onderscheiding ruim verdiend heeft door zijn onverpoosd werken op maatschappelijk gebied : tijd en moeite en begaafdheden wijdt hij voortdurend aan alle werken die tot voorspoed en heit van het volk kunnen dienen, onder andere. aan de werkmanswoningen, het werk der weezen, de ouderdomspensioenen, enz. De spreker verheugde zich, in naam der maatschappij Sint-Cecilia, zijne gelukwenschen te mogen aanbieden aan hem die voor zijne groote verdiensten door den koning met zulke onderscheiding vereerd werd.

Mijnheer Deploige antwoordde in woorden met gloed en vuur uitgesproken : hij bedankte voor de hem aangedane eer, en drukte den wensch uit nog lang, in de mate zijner macht, te mogen bijdragen tot het uitbreiden der werken waaraan hij zich tot heden toegewijd heeft. Hij wakkerde ook alle katholieken aan hem en zijne vrienden krachtdadig ter zijde te staan, zoo op sociaal als op politiek gebied ; hij deed hen bijzonder opmerken hoe de eendracht van alle ware katholieken in dezen gevaarvollen tijd noodzakelijk is, en wel bijzonder ten einde met de aanstaande algemeene kiezingen te vóorkomen dat het katholiek arrondissement Tongeren een liberaal als volksvertegenwoordiger naar de Kamer sture.

Daverende toejuichingen en levendige bravo's begroetten de aanspraak van den heer Deploige. Daarna onthaalde deze de muzikanten en de andere vrienden op een lekker glas, en deed aan de fanfarenmaatschappij een milde gift voor het aankoopen van een nieuw instrument.

Ter wille eener vrouw

21ste VERVOLG.

Ik begaf mij naar de mijnen, maakte mij meester van het goud en keerde daarmee zoo spoedig ik kon, naar de haven terug. Ondertusschen had ik het met Blake's hofmeester overlegd (ik had ook nog de voorzorg genomen eene nieuwe bemanning voor hem aan te monsteren, flinke, betrouwbare kerels, op wie ik rekenen kon) om voor het goud eene afzonderlijke plaats in het jacht te maken om het daarin het land te kunnen uitbrengen. Nadat ik het veilig aan boord had, keerde ik onmiddellijk naar het hotel terug om mijnen gezel op te zoeken. Het is mogelijk dat ik dien dag wat veel gedronken had ; zooveel is zeker, dat wij spoedig twist kregen.

Blake beschuldigde mij zijn geld te hebben genomen om voor wat anders te gebruiken, dan ik hem gezegd had, en 't gevolg dier woordenwisseling was, dat hij woedend het huis verliet, naar zijn jacht ging en den volgenden dag, voor ik hem bereiken kon, was verdwenen met de schatten, die ik moeilijk verkregen had.

Ge begrijpt mijne ontsteltenis. Zonder dat iemand aan boord er van wist, dan de hofmeester, die ik zekerheidshalve met mij aan wal hield, had ik mijn schat verborgen. Nu was die verdwenen en ik wist niet waarheen het schip gegaan was. Ik was er zeker van, dat Blake niet naar Engeland was teruggekeerd, want een paar dagen te voren had hij mij gezegd, dat hij nog meer van de wereld wilde zien. Ik maakte eene lijst van de plaatsen, die hij waarschijnlijk bezoeken zou en deed daarna alles, om den man en zijn schip te vinden, doch alles te vergeefs.

Gedurende de laatste drie jaren heb ik bijna elke haven van Australië, de Zuidzee-eilanden, Zuid-Afrika en een dozijn havens van Amerika bezocht, doch zonder uitslag. Ten slotte, vermoeid van reizen, ging ik naar Engeland om u beiden te spreken, in de hoop, dat ge mij zoudt kunnen zeggen, waar de man, of diens jacht, dat ik wilde vinden, zich bevond. Gij, Brudenell, kondt mij, zooals ge u herinneren zult, niets meedeelen, en gij, Vargenal, weigerdet u over de zaak uit te laten. Maar ik was niet verslagen. Na veel moeite vond ik het adres van jufvr. Blake en hoorde haar uit, zonder echter iets verder te komen.

— Het bleek mij toen, dat men niet van Godfrey had gehoord sedert hij New-York had verlaten, om naar Argentinië te gaan, en dus wist ik de laatste berichten van hem. Instede dus iets van zijne familie te vernemen, deelde ik haar feitelijk nieuws mede. Toen ontmoette ik Richard Morgrave, haalde hem over, zijne bezwaren ter zijde te zetten, wat voor hem, geloof ik, niet zoo moeilijk was, en in mijnen dienst te treden als spion. Vernemende dat gij Engeland zoudt verlaten, om naar Argentinië te gaan, droeg ik hem op, u te volgen, omdat ik nog eenige inlichtingen hoopte in te winnen in Europa. Hij moest de boot nemen te Lissabon, opdat gij niet van uwe plannen zoudt afzien naar Zuid-Amerika te gaan en mij later alles vertellen, wat hij zou vernomen hebben. Maar zijne moeite was te vergeefs. Hij slaagde er niet in, tot uwe familie te worden toegelaten, zooals ik hem gelast had te doen en wat erger was, hij hield u niet terug van uw bezoek aan de mijnen, waar mijn geheim zoo lang onontdekt was gebleven. Als ik hem niet had gebruikt, was ik even ver geweest als nu. Thans weet gij mijne geheele geschiedenis.

— En zooals ik wel gedacht had, is ze niet zeer hartverheffend, zegde Vargenal, het verwondert mij, dat gij u niet geschaamd hebt haar te vertellen.

— Ik schaam mij er over dat ik niet met beteren uitslag gewerkt hebt, zegde Mulhausen ; toch kan alles nu spoedig terecht komen.

— Wat bedoelt gij ? vroegen wij beiden te gelijk.

— Dat ik meen eindelijk mijne troefkaarten te hebben, antwoordde hij ; ik begrijp natuurlijk dat gij beiden dezen avond hier zijt gekomen met de bedoeling mij te zeggen dat gij mij aan de welwillendheid der politie zoudt overgeven, bijaldien dat ik uwe voorwaarden niet mocht aannemen en ik moet erkennen dat ge gelijk zoudt hebben als ge dat deedt. Ik beken gaarne dat ik u bedrogen heb, maar aan den anderen kant meen ik mijne tekortkomingen duur te hebben geboet. Gelukkig ben ik echter, wat ge ook doen moogt, in staat mijzelf te verdedigen.

— Gij hebt u afschuwelijk gedragen, zegde Vargenal, en als ge in Bow-Street waart zoudt ge uw verdiende loon krijgen.

— Misschien wel, zegde de ander, doch, ziet ge, ik ga niet naar Bow-Street. Ik zeg u dit omdat ge begrijpen zult dat ge mij niet bang kunt maken.

— En waarom niet ? vroeg ik op eenigszins minachtenden toon, want zijn bluffen begon mij kwaad te maken. Gij erkent zelf straf te verdienen, waarom zouden wij dan niet zorgen dat ge die niet misloopt ?

— Omdat ge niet durft, antwoordde hij kalm, terwijl hij een nieuwe sigarette uit zijn zak haalde en die aanstak, omdat ik, om duidelijk te wezen, nog te veel pijlen op mijnen boog heb tegen u.

Nogmaals vroegen wij hem zich nader te verklaren en ditmaal zegde hij op ietwat eenvoudiger toon :

— Ik bedoel alleen maar dat ge mij niet durft bedreigen. Het is mij mogelijk, de voorwaarden te stellen, die ik wil.

— Gij zijt zeer brutaal, zegde ik, welke reden hebt ge voor die bewering ?

— Deze reden, dat ik in staat ben u juist te zeggen waar Godfrey Blake zich bevindt, antwoordde hij kalm en met iets zegevierends in zijn toon.

— Alle duivels ! riep ik opspringende, en waarom hebt ge ons dat niet vroeger gezegd ?

— Omdat ik het maar dezen middag te weten ben gekomen, antwoordde hij ; denkt ge dat ik mij, als ik geen enkele troefkaart had gehad, dezen avond zoo kalm in uwe handen zou hebben gegeven ? Ik geloof dat ge mij nog niet begrijpt.

— Spant ge ons opnieuw een strik ? vroeg ik, niet op zijn laatste woorden lettende, of spreekt ge de waarheid ?

— Ik vertel u thans de eenvoudige, besliste waarheid, zegde hij ; gelijk ik reeds zegde, ik heb uwe hulp niet langer noodig, om de eenvoudige reden dat ik die thans ontheren kan.

Morgen verlaat ik Argentinië.

— Dat geloof ik niet, zegde ik, en, om met uw eigen woorden te spreken, om deze reden : dat de policie reeds naar u zoekt en het ons plan is, haar dadelijk op uw spoor te brengen.

— Dat durft ge niet, zegde hij zoo zoetsappig en koel mogelijk, dat durft ge niet ter wille van jufvr. Blake. Luister. Ik heb in mijn zak een telegram van een vriend, waar zal ik niet zeggen. Hij meldt mij daarin, dat een jonge man, Godfrey Blake genaamd, die in elk opzicht aan mijne beschrijving beantwoordt, en van wien bewezen kan worden dat hij in hetzelfde jaar als onze vriend in Argentinië toelde, thans gevangen zit in een der voornaamste gevangenissen van dit land, zijn vonnis wachtende wegens deelneming in een opstand. Mijn vriend gelooft dat hij ter dood veroordeeld zal worden, doch met eenige slimheid bestaat er nog kans hem te bevrijden. Maar wil men dat doen, dan moet het spoedig gebeuren.

Ik stond op, met anders denkende dan dat de man ons bedroog. Het kwam mij voor dat hij, nu hij in een hoek was gedreven en wetende dat hij elk oogenblik gevangen genomen zou kunnen worden, thans trachtte weg te komen door een of ander verhaal. De eene leugen zou even goed zijn als een andere, mits die maar aannemelijk was

— Gij denkt toch niet, ons zoo gemakkelijk beet te kunnen nemen ? zegde ik, dom als wij schijnen mogen, zóó dom zijn wij toch niet. Gij hebt ons zóóveel leugens verteld dat ge niet verwachten kunt dat we u nu maar dadelijk zullen gelooven. Hoe kunnen wij gelooven dat gij een vriend hebt, die u dit alles meedeelde, en zelfs al hebt ge dien, wie bewijst ons dat hij de waarheid zegt ?

— Ik zie volstrekt niet in hoe ge dat te weten zult komen, antwoordde hij, doch ik verzeker u dit : wanneer niet dadelijk pogingen worden aangewend om Godfrey Blake te bevrijden uit de gevangenis, waarin hij zich thans bevindt, zult ge nooit meer van hem hooren.

— En als ge zooveel weet, waar is die plaats dan ? vroeg Vargenal eensklaps.

Mulhausen lachte hartelijk ; zóó liet hij zich niet snappen.

— Ge kunt niet van mij verwachten, dat ik dit zoo dadelijk vertellen zal, antwoordde hij ; alvorens dit te doen moet ik eenige besliste beloften van u hebben en als ik die heb, zal ik u gaarne nadere bijzonderheden meedeelen. Tot zoolang moet ge mij niet kwalijk nemen als ik niet voornemens ben mijn belangrijk nieuws mee te deelen.

— Wat moeten wij dan doen ? vroeg ik.

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde hij, in de eerste plaats moet gij eene boot huren, om ons van Buenos-Ayres naar de bedoelde plaats te brengen. Gij moet haar voor die reis uitrusten, aangezien ik wil niet van plan ben en er ook de middelen niet toe heb, om dat te doen, en gij moet toestemmen, dat Richard Morgrave, ik zelf en Simeon met u mede gaan. Gij moet beloven al wat gebeurd is te vergeven en te vergeten en mij schriftelijk beloven, dat, voor het geval gij Godfrey Blake vindt, gij mij niet alleen zult toestaan zoo lang ongestoord met hem te spreken als ik zelf verlang, doch dat gij mij daarna ook ongehinderd zult laten gaan.

— Maar ge meent toch niet, dat wij dit alles zullen doen op de bloote verzekering, dat ge ons de waarheid vertelt ? zegde ik.

— Dat meen ik inderdaad, sprak hij.

— Dan hebt ge u vergist, sprak ik, ge moet ons eenig tastbaar bewijs leveren, dat uwe inlichtingen juist zijn.

— Het beste bewijs is, zegde hij, dat ik mijzelf geef. Neem eens aan, dat ik u bedrieg, wat zal dan het gevolg zijn ? Gij zoudt mij doodeenvoudig in boeien slaan, de eerste de beste haven binnenloopen en mij aan de macht overgeven om terug te worden gebracht naar Argentinië, beschuldigd van eene hoeveelheid goud ter waarde van twee-honderd duizend pond uit de Plaza-Toro-mijn te hebben gestolen. Geloof me, de eigenaars zouden u uwe uitgaven gaarne daarvoor terug betalen.

Van dat oogenblik begon ik zijn voorstel van een ander standpunt te beschouwen.

— Doch ik wilde u nog eene vraag doen, zegde Vargenal, wat wilt ge Godfrey Blake toch vragen ?

— Mijn waarde heer, antwoordde Mulhausen, wat denkt ge wel dat ik hem te vragen heb ? Herinner u, dat ik een schip heb met twee-honderd duizend pond aan boord, dat op de onbegrijpelijkste wijze is verdwenen. De vraag, die ik Godfrey Blake wensch te doen, is, waar hij dat schip verloor en op welke wijze. Begrijpt gij dan niet dat ik, alvorens het antwoord op die vraag te hebben, verder niets zal kunnen doen ?

— Als ik u dus goed begrijp, zegde ik, is de bedoeling, dat wij, als wij u mochten gelooven, het gebeurde zullen uitlaten ; u zullen toestaan ons te vergezellen om eene schurkenstreek te kunnen voltooien, en wanneer gij Godfrey Blake zult gesproken hebben u ongehinderd zullen laten gaan. Dat bedoelt ge, niet waar ?

— Zeer juist, antwoordde hij, dat is volkomen mijne bedoeling.

— Wilt gij mij een oogenblik met M. Vargenal alleen laten om te overleggen, vroeg ik.?

— Zeer gaarne, zegde hij opstaande en onmiddelijk eenige schreden van ons gaande.

Eenige oogenblikken later riepen wij hem terug.

— Wij stemmen in uw voorstel toe, sprak ik ; bewijs ons dat Godfrey Blake werkelijk daar is, waar uw vriend meldt dat hij is en wij zullen van hier vertrekken binnen acht-en-veertig uren, en u. Richard Morgrave en uwen afschuwelijken metgezel, Simeon, meenemen.

XI.

Mulhausen vernam onze beslissing Argentinië te verlaten om Godfrey Blake elders te gaan zoeken, met blijkbare voldoening.

— Nu dat zoo is, zegde hij, zult ge goed doen, als ge uwe maatregelen tot vertrek zoo spoedig mogelijk neemt. Intusschen zal ik zorgen mij niet te vertoonen. Uw bezoek aan die mijnen heeft bijna al mijne berekeningen doen falen.

— Gij hadt ons dan vooraf de waarheid moeten vertellen, zegde ik.

— Dat was onmogelijk, zegde hij, als ge nadenkt, zult ge begrijpen waarom. Geloof mij, ik zou u niets verteld hebben, als ik geld genoeg had om de plaats te bereiken zonder uwe hulp ; om er te komen, moest ik u in vertrouwen nemen. Nood breekt wet. Dit kan ik u zeggen, dat, als wij binnen drie weken onze bestemming niet bereikt hebben, jufvr. Blake haar broer niet levend terug zal zien ; gij uwen vriend niet meer en ik den man, die kan zeggen wat er geworden is van het jacht met het geld, dat ik met zooveel moeite bemachtigde. *(W. vervolgt.)*